

Неделина Георгиева

ХОРА

София, 2012

Издаването на книгата е подкрепено от посолството на
Китайската народна република в България

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на „Изток-Запад“.

© Неделина Георгиева, автор, 2012
© Издателство „Изток-Запад“, 2012

ISBN 978-619-152-085-5

НЕДЕЛИНА ГЕОРГИЕВА

ХОРА

ПРИКАЗКА ЗА НАСКОРО
ПОРАСНАЛИ ДЕЦА

Редактор
Ина Тодорова

Всички лица и събития, участващи в разказа, са измислени. Всяка прилика с реални лица и събития е напълно случайна и непреднамерена.

СЪДЪРЖАНИЕ

Част първа / 7

Глава първа	8
Глава втора	14

Част втора / 19

Глава трета.....	22
Глава четвърта.....	28
Глава пета	31
Глава шеста.....	37
Глава седма	49
Глава осма	56
Глава девета.....	60
Глава десета.....	63
Глава единадесета	69
Глава дванадесета	72
Глава тринадесета	78
Глава четиринадесета.....	80
Глава петнадесета	84
Глава шестнадесета.....	92
Глава седемнадесета	96
Глава осемнадесета	100

Част трета / 105

Глава деветнадесета.....	106
--------------------------	-----

Глава двадесета	115
Глава двадесет и първа	122
Глава двадесет и втора	126
Глава двадесет и трета	129
Глава двадесет и четвърта.....	132
Глава двадесет и пета	140
Глава двадесет и шеста	144
Глава двадесет и седма.....	148
Глава двадесет и осма.....	149
Глава двадесет и девета	162
Глава тридесета	168
Глава тридесет и първа	171
Глава тридесет и втора.....	176
Глава тридесет и трета	185
Глава тридесет и четвърта	189
Глава тридесет и пета	193
Глава тридесет и шеста	196
Глава тридесет и седма.....	198
Глава тридесет и осма	204
Глава тридесет и девета	208
Глава четиридесета.....	212

Част четвърта / 215

Глава четиридесет и първа.....	216
Глава четиридесет и втора	223
Глава четиридесет и трета.....	227
Глава четиридесет и четвърта.....	231

Епилог / 240

Част първа

Глава първа

Из една електронна пощенска кутия

До всички
От Николай

Здравейте всички!

За не знам кой път сядам да ви пиша. Винаги, когато натисна изпращане, интернетът спира и всичко написано се губи. Надявам се този път най-сетне да успея. Тук условията са много добри, само интернетът е проблематичен. И това, че не умея да се пазаря.

Аз съм добре, вече от почти седмица съм в Китай и засега съм доволен.

Полетът със самолет беше приятен, но нищо по-особено – като усещане от пътуване с асансьор например. Само в един момент, когато се издигаме по-рязко, беше много странно, сякаш шията ми искаше да влезе в тялото. Иначе гледката е приятна, седях до прозореца.

В Москва два пъти ни задържаха полета, излетяхме 5 часа по-късно от предвиденото, но беше много забавно. Служителите на летището ни запомниха и ни съветваха къде са евтините закусвални, тези от контрола на ръчния багаж се смяха: „Те само влизат, излизат, влизат, излизат...“ Накрая, когато за трети пореден път обявиха качването на самолета, вървим аз и една рускиня зад мен и понеже сме само ние, се спогледахме странно и тя казва: „Ами хората просто вече не вярват...“ Много се смяхме тогава. Оказа се, че не съм го забравил толкова руския...

Пристигнахме нормално, но с порядъчно закъснение. Посрещнаха ни на летището, настанаха ни в общежитие, но на практика е като хотел: по един в стая сме, носят ни дори четка и паста за зъби и чехли за из стаята почти всеки ден, ако си използвал вече занесените.

Лаошъ-тата (учителите) са много внимателни, постоянно се въртят около нас и си предлагат услугите да помагат за всичко. Колегите, естествено, са от всякакви раси и народности. Бившият СССР сформира яко блокче, говорещо на руски език, и в началото много обичах да си бърбря с тях, но напоследък се хващам, че мисълта ми не тече толкова гладко, само на български и китайски се изразявам без да се замислям, и руският и английският ми отнемат няколко секунди за превключване. Може би защото вече дори сънувам на китайски, а това, предполагам, е добре. :) Иначе тук става много забавно, ако без да искаш бутнеш някого, защото не знаеш „Sorry“ ли да казваш, „Dui bu qi“ ли, „Извините“ ли. :)

И Китай много ми харесва. Пекин е такъв един, град като град, просто по-голям, дзинчха-тата (полицайте) са много услужливи и не просто ти посочват посоката, а и те водят, където отиваш. Чувствам се като вкъщи някак, предполагам, въпреки че съм подготвен, че ще изживея макар и малък културен шок, но не би. И на летището в Москва се чувствах като вкъщи между другото, след този престой то вече ми е като втори дом. :)

Засега се разхождаме само пеша, първо разглеждаме наоколо, едва днес си взехме карти за градския транспорт. Колежът се намира на на Fu Cheng Men Wai Da Jie¹, между втория и третия пръстен, по към втория, съвсем близо до TianYi² – за запознатите с географията на Пекин. Решили сме утре да отидем пеша до Тянанмън и да поразгледаме, просто така, иначе ще ни водят организирано да разглеждаме подробно. :) В неделя всички ще ходим на Wang Fu Jin (търговска улица в центъра на Пекин).

Иначе ни направиха едни табелки с името и телефона на колежа, много са смешни, закачат се на врата като етикетче, ако се загубим, някой китаец да звънне да ни приберат, но това е по-скоро, защото повечето са начинаещи с китайския.

Няма да ви разказвам за книжарницата, до която стигаме много бързо пеша, защото повечето знаете за какво става въпрос. За останалите ще кажа само: четири-пет огромни етажа, два дни няма да ти стигнат да разгледаш всичко. Направил съм си списък какви учебници и речници ми трябват, за да купувам само по един от вид, че иначе няма да мога да ги прибера. Дам, не

---

¹ Улица в Пекин.

² Голям пазар на няколко етажа.

мога да си намеря руско-китайски речник с даден пинин¹ на думите. В крайна сметка мога да мина и без, но не е удобно. Както и да е. Сега ви оставям, че вече прекалявам. Пишете как сте вие и какво правите. Аз не знам кога ще мога да пиша пак, но не зависи от мен, проблемът е в интернета. Поздрави на всички! Приятна почивка и до скоро! :)

Николай

До вкъщи
От Николай

Предният имейл беше до всички, сега да пратя и само на вас :) Тук няма нищо особено ново. Учим по малко, разхождаме се по малко. Днес за пръв път ходих до супермаркета :) Ставането е рано и продължава да ми тежи, но започвам да свиквам. Днес вечерях с клечки, не с вилица. Иначе по принцип си ям с вилица, за нас всичко е осигурено, дори гледат да има и някакво западно ядене и хлебчета – на обяд например имаше панирана риба, а за вечеря винаги приготвят и пържени картофи. Иначе китайските манджи по принцип ми допадат. Не са такива тежки като нашите, повечето са зеленчуци, но понякога нещо не им правят хубав сос и изглеждат и имат вкус просто като сварени зеленчуци и тогава не ги ям.

Има и месо, доста, дори прекалено. Често дават разни морски деликатеси – скариди и калмари, но нещо не ми се ще да ги опитвам и ги подминавам. Хубаво е, че има избор, на две маси са наредени примерно седем-осем вида манджи и ти минаваш с една чиния и си сипваш, каквото искаш, яде се на корем, няма порции или нещо подобно, винаги има газирано – кола или спрайт, а на закуска чай или мляко – по избор, аз винаги пия мляко.

Тук не се пие водата от чешмата, навсякъде има автомати за вода, от онези, при които огромна бутилка минерална вода е обърната с главата надолу, а отдолу има две канелки – за топла и за студена вода. Във всяка стая има: в банката има, в класните стаи – също, и навсякъде е безплатна.

Напоследък ставам голям фен на китайската телевизия. Естествено, не разбирам всичко, но в общи линии схващам за какво става въпрос. Дават много забавно детско сериалче, напомня ми

---

¹ Транскрипция на китайския език на основата на латинската азбука.

на нашите от времето на социализма. Има и друг сериал, който ми напомня „Дом за нашите деца“. Всичко е някак по-човешко, по-топло, по-изчистено. Иначе рекламират и някаква серийна кримка, но не съм попадал на нея и не знам какво представлява. На московското летище не купих вестници, искаха рубли, не продаваха в долари. А там изпих най-скъпата вода в живота си – \$4 за бутилка от половин литър. Сега ще приключа до тук. Пишете и вие как сте и какво правите, че по телефона все няма време. Поздрави и целувки! :)

Николай

До всички
От Николай

Здравейте всички!

Аз най-после пак сядам да ви пиша имейл :)
Вчера ходихме в Gugong (Забранения град – императорският дворец). Какво да ви кажа, то не може да се опише с думи, трябва ти сигурно поне седмица, за да разгледаш подробно, а имахме два часа... В крайна сметка останахме пет, но буквално тичахме от едно място на друго, снимахме, каквото можем, и продължавахме нататък, за да сварим и пак не успяхме. Пропуснали сме някаква зала за калиграфия, където в момента, когато сме били там, е била лично племенничка на последния китайски император Пу И и дори са се поразговорили с посетителите от групата. Комплексът е огромен, с 9999 стаи и на места е като лабиринт. Много е различен от европейските дворци. Не че много съм ходил из Европа, но доколкото знам, дворцовите палати са от една основна сграда с множество стаи и някакви странични постройки, докато тукашните имат няколко основни сгради, но не толкова големи, и на практика образуват нещо като малък град. Разкошен град! Не очаквах да ми хареса толкова, защото като съм гледал филми, винаги съм си мислил, че там е малко натруфено, прекалено шарено, а в действителност е семпло и изчистено, с невероятно внимание към детайлите, изпипано е до най-малката подробност, така че няма как да не те омагьоса. Направих към 200 снимки (цифровият фотоапарат води до пристрастяване, какво да правиш ;)), при положение, че през половината време батерията беше паднала и не можех да снимам. Най-забавният момент е, че толкова бързахме, че нямаше

време да четем табелките и се стараех да ги хвана в кадър, за да мога после да ги прочета, но не се знае дали ще се виждат достатъчно ясно на компютър, поне на апарата не се четат. Весело... ;) Нямахме как да останем повече, а билетът за входа е скъп, не можем да влезем пак.

Да, всъщност няколко дни преди да отидем гледах за пръв път „Последният император“ и взе, че ми хареса. Не предполагах, но се оказа много човешка история, а и да влезеш в двореца дни след като си гледал филма е особено удоволствие.

Иначе тук учим по малко, ходим на разходки, опознаваме се с колегите. Много е особено да си в такава компания, виждаш в Гугун¹ някакви надписи на странен език и колегата от Монголия веднага те светва, че са на манджурски, нали последната китайска династия е манджурска, а манджурският всъщност произлиза от древния монголски или поне е много сходен с него...

Миналата седмица ходихме до Тянанмън, вече официално, с групата, дори се качихме на втория етаж. Там има малко за разглеждане а и още нямах апарат. Огромен е площадът, ама наистина огромен, някой ден ще отидем пак, за да се наснимаме. Мавзолеят на Мао е в ремонт и други неща ремонтират, готвят се за националния празник.

Какво друго? А, да – предната седмица пък ни водиха на Wang Fu Jin (нещо като нашата „Витошка“) и ние геройски влязохме в книжарницата и там поседяхме близо два часа. Нищо друго не можахме да видим, но поне разгледахме книжките. Ще отидем пак, за там не трябва билет.

Китайският ми е във фаза на затваряне, в момента имам чувството, че нищо не мога да кажа на китайски... а си разговарям съвсем нормално с китайците. Странна работа. Започнах пак да сънувам на български, сигурно, затова.

Толкова от мен. Успешна учебна година и поздрав!

Николай

* * *

Бутам куфарите и вървя към изхода. В самолета си мислех, че съм смъртно уморен, но като че ли се разсъних.

---

¹ Забраненият град.

Моите аверчета от Студентски ще ме посрещнат.

София е толкова... ниска и кална... Чувствам се все едно съм отишъл на село. Валяло е сняг. Киша. Говорим си нещо, те ми разказват какво са правила, смеят се на първите ми впечатления от България. Толкова съм уморен, че едва гледам. Запазили са ми легло в Студентски.

Дълго си представях как ще дойда и ще им разкажа всичко с най-големи подробности, а сега стоя, говоря най-обща неща и не казвам почти нищо от планираното. Всичко ми е познато. Сякаш вчера съм заминал и ето ме пак тук. Лягаме да спим. Те затихват, а аз не мога да заспя...

Китай, Пекин, изпращането, приятелите, московското летище вече са като сън. Хубав сън, но сън, нереален. Реплика, която дочух на последното парти там от някого, се промъква в съзнанието ми и бавно започва да го завладява. Finished. Time to go back to reality. Finished. Time to go back to reality. Finished. Time to go back to reality¹...

Смъртно уморен съм, но мозъкът ми продължава да работи в трескав унес. Губя представа къде съм, какво става, как може да съществуват две съвсем различни реалности и аз да живея в тях едновременно... Обърквам се... Мозъкът ми още е там, отказва да приеме, че аз съм тук... Познатата стая на втория етаж под „забранения етаж“ на момичетата и над първия с голямата зала, в един обикновен колеж за чужденци, със спортно игрище пред сградата, спряла на типична пекинска улица, където всичко е толкова необикновено и любимо за мен, обикновеното момче от една далечна малка страна... Какво ли става сега там?

---

¹ Свърши. Време е да се върнем към реалността.

Глава втора

Заспивам призори. Сънувам хубав сън. Вървя из някакво летище, малко прилича на московското, и изведнъж в групичката от пътуващи разпознавам пекинските си приятели. Толкова съм щастлив, че ги виждам отново, толкова ми е хубаво. Всичко изглежда така просто и елементарно, сякаш помежду ни не лежат вече хиляди километри, сякаш са толкова близко, да протегнеш ръка и ще ги докоснеш...

Събуждам се сам 5 минути преди часовника да се раззвъни в 7.30. Толкова ясно, така уверено знам, че ако отворя вратата, ще ги видя, че те са там... Часовникът звъни. Отърсването от това успокояващо и радващо усещане е болезнено. Нещо вътре у мен се свива и сякаш ми се налага да ходя с тежест в гърдите, с някаква напълно осезаема и тежка празнота, сбита, съгъстена, превърната в буца.

Закусваме, смеем се, закачаме се. Хубаво ми е. Буцата си е в мен, но не мисля за нея, тя остава някъде далеч от съзнанието ми.

Слизаме и викаме такси... Сбогуваме се кратко. Съвсем скоро ще се чуем и ще се видим пак.

Централна гара. Купувам си билет. Не съм махнал летищните лепенки от куфара, съвсем по детски ми се иска всички да видят, че съм пътувал, че съм летял, че до вчера сутринта съм бил в една съвсем различна реалност, бил съм в Пекин и съм оставил там толкова много.

Пътувам с възрастна жена и с девойка. След няколко гари жената слиза. Дватамата с момичето се разговаряме, приятно ми е, разговорът е интересен.

Споделя, че никога не е излизала в чужбина и аз я успокоявам, че също не бях, че само си мечтаех да отида в Китай и

не знаех дали някога ще имам тази възможност, а ето че отидох и беше по-прекрасно, отколкото съм си мечтал. Пожелавам ѝ също да пътува и тя се смее щастливо. Посрещат ме на гарата. Безмерно щастлив съм, не мога да им се нарадвам, да ги напрегръщам.

Вкъщи си е вкъщи. Имам и интернет, което прави удоволствието пълно. Харесва ми да си спя в моето легло, но се хващам, че ми липсва и пекинското, с пекинските завивки и пекинската стая. За толкова кратко време стана моя и така не ми се щеше да я оставям.

Българските манджи... глежат ме като за добре дошъл...

Работа си намирам случайно. В края на първата седмица приятел от специалността ме изненадва с предложение и тъй като това би било най-големият проблем, в джобс няма много оферти с китайски, веднага приемам.

Заживявам на хотелски начала в Студентски, докато си намеря квартира. Първата седмица се опитвам да търся само чрез обяви във вестници, но почти всички са от агенции и ако не депозирам половин наем, не ми позволяват да ходя на огледи. Лошото е, че работното им време съвпада с моето и няма как да им платя. В една обедна почивка взимам такси и успявам. Започвам да ходя на огледи вечер, след работа.

Често се замислям, че трябва да се видя с много хора, които са ме чакали да се върна, но не мога така, знам, че нямам дом и дори и да се видя с някого само ще се оплаквам. Винаги съм бил такъв, понякога, когато не ми е леко, ми се е искало да стана невидим, да се скрия, да избегна необходимостта да общувам за известно време

Наляга ме следкитайна депресия. Сиво ми е тук. Пусто и празно. Край мен е пълно с толкова много, най-различни хора, но аз съм сам, съвсем сам, съвсем различен.

Доразвивам китайския си навик да слушам музика на емписан-а¹. Понякога дори заспивам със слушалките в ушите, а никога не съм можел да спя на музика. Обаче сега музика-

---

¹ МПЗ плейър (китайски).

та звучи като Китай, ухае като Китай, кара ме да се чувствам в Китай... Хващам се, че вървя по улицата и си мечтая някой ден, както си вървя, ей така, да видя някой китайски приятел, който е решил да ме изненада. Не ми се е обадил, не знам, че ще идва, а един ден просто го виждам...

Сънувам странни сънища. На непознато място съм. Наблизо виждам момичета от Пекин. От онези момичета, които не са свикнали с вулгарни погледи по телата си. Непознати мъже ги събличат с поглед, гнусно, отвратително. Бързам на там. Това трябва да спре, трябва да спре, трябва да помогна.

Стигам до тях и като разпервам ръце, сякаш така бих могъл да ги запазя, да ги защитя, крещя с цяло гърло: „Стоп!“ Мъжете се плашат от вика ми и отстъпват назад. Усещам докосване на рамото си.

– Николай, толкова е добре, че дойде; Николай, беше така страшно, преди да дойдеш!

Китай ми е постоянно в главата. Трудно ми е да не говоря за него, хората, които не ме познават добре, вероятно си мислят, че съм фанатик.

Всяка нощ заспивам и мозъкът ми ме връща там, събуждам се и не мога да осъзная къде съм. Навън е кошмарно студено, минус 17 – минус 20, има сняг. Вървя по улицата и си мисля колко им е топло сега на моите хора от Африка и колко интересно би им било да дойдат тук за ден-два, да се нагледат на сняг и студ... Ако само можеха да дойдат!

Бяха ме предупредили, че като си дойда ще се чудя къде са се дянали всички китайци, но не предполагам, че ще ми е толкова грозновато беззвучно.

Изпитвам невероятно, неопишуемо удоволствие, ако срещна азиатец или африканец на улицата.

Готов съм да споря винаги, ако някой осъди привичките им.

Връща се онова странно чувство, което ме преследваше преди да замина, че не съм на нормално място, че това е кошмар и ми се иска да се събудя, така ми се иска да се събудя и да се върна в Китай, там е нормално, там не е кошмар... Тук е просто стискане на зъби и оцеляване...

Ще се оправя. Важното е да си намеря квартира.

Извинявам се на китайски, ако бутна някого на улицата, ако трябва да говоря, се хващам, че и изреченията конструирам така – или на английски и руски, но не и на български.

Иска ми се, имам нужда да побъбря с някого на китайски... Ако пробвам дори на английски, ще прозвучи като преструвка, като превземане. Хората ще решат, че се правя на интересен, а ми е толкова болезнено скучно да говоря само на български. Ако случайно чуя китайска реч, тя е музика за ушите ми...

Улиците по пътя към работа са кални, когато не е замръзнало, нищо че сме в София. Пътниците в автобусите 280 и 94 изглеждат нормални, животът не е успял да убие младежката им вяра в живота, но във всички други автобуси ми е странно, гледам да съм максимално незабележим, по никакъв начин да не се набивам на очи, ако можех да бъда невидим, най-добре. Хората са изморени от проблеми, изтормозени, оплакват се един на друг, крещят си един на друг, ако случайно се бутнат...

Едната колежка се стряска, ако направиш бързо движение близо до нея, колега казва, че е много бита, за да е така и аз, гледайки добродушната и наивност, не проумявам що за изрод би я ударил. Оказва се истина, тя разказва понякога за бившия си съпруг...

Къде съм? Не ми харесва тук! Искам да се махна!

Хващам се, че ми липсва усещане за жена, не за натрапчива сексуалност, а за жена. Жена, която ме кара да се чувствам мъж, да искам да бъда мъж, да ми харесва да бъда мъж...

Кавалерствам на всички по навик, защото така трябва, но това не ме изпълва с някаква вътрешна удовлетвореност, с удоволствие, както когато кавалерствам на такава жена.

С един приятел китаец понякога се препираме, на него повече му харесва България, на мен повече ми харесва Китай, но той си е там, а аз съм си тук.

Предполагам, че всичко е заради изконния стремеж да се покаже най-доброто пред чужденеца.

Когато той дойде тук, развеждаме го да разглежда забележителности, спестяваме му нелицеприятните неща...

Когато бях в Китай, на мен ми беше показвано най-хубавото, а неприятните неща бяха несъзнателно скривани...

Освен това, както се казваше в един филм, трябва да излезеш от страната си, за да се почувстваш наистина неин гражданин.

Да си българин сред българи или китаец сред китайци не е толкова интересно, колкото да си китаец сред българи или българин сред китайци... Тогава се чувстваш много повече китаец или съответно българин...

Ако имах пари и нямаше необходимост да работя, и можех да си позволя да уча нещо, което ми харесва, и често да пътувам, и приятелите ми да бяха тук, на мен също щеше много да ми хареса.

Намирам квартира при възрастен мъж и се местя. Ще ми е нужно малко време да убия онова ритащо същество вътре в мен, което категорично не иска да бъде само, бори се със самотата, хапе и не осъзнава, че наранява единствено себе си.

След седмица съм вече спокоен. Не чувствам болка. Безжизнен съм, крия се зад стъклото или поне ми се струва, че съм скрит зад стъкло и продължавам да наблюдавам как живеят другите... А аз – жив съм само пред компютъра... Той е връзката ми с всички. Но въпреки че наглед съм пак същия, както преди пътуването, нещо много важно се е променило в мен – вярвам, че доброто е напред и аз вървя с всички сили към него.

Часть вторая

Човешкото общество е като човешкото тяло. Образувано е от множество клетки – семейството, училището, детската градина, фирмите, институциите; а всяка една от тях е съставена от различни атоми – хората.

В обществото, точно както в тялото, всяка клетка и всеки атом имат своя конкретна функция, която не бива да се изменя, за да може „цялото“ да продължи да съществува.

Обществото, както и тялото, е различна реалност от съставните си клетки и въпреки че е съставено от тях, то има свое собствено поведение и развитие.

На обществото, както на тялото, в определени периоди трябва да се дават витамини и много плодове и зеленчуци, за да бъде то жизнено и здраво.

Обществото, също както и тялото, понякога боледува и има нужда от лекарства.

Обществото също може да обърка шишенцата и вместо необходимото лекарство да изпие отрова.

Понякога отровата може да не е достатъчно силна, то да не забележи, че е сбъркало и да продължи дълго време да се трови.

Понякога, също както хората, обществото забелязва кръвящите рани, които избиват по кожата му, и се хвърля да ги лекува, без да се замисля защо се появяват, от къде идват, без да се сети, че вместо да ги превързва, може да потърси причината и да спре появата им за в бъдеще...

Някога, много отдавна, когато хората още не умеели да четат и пишат, те пеели и разказвали. Така предавали знанието, което било нужно да се предаде на следващите поколения, новите атомчета, които се появявали на бял свят, за да заменят старите и уморени атоми в техните функции, клетките да работят така, както трябва, и общественото тяло да живее радостно и щастливо.

То, от своя страна, бавно, но сигурно растяло, тичало по поляните, смело се и играело. И когато станало толкова го-

лямо, че неговите атомчета трудно можели да възприемат цялото необходимо знание устно, се появила писмеността, всяка малка обществена клетка написала своето ДНК, защото така необходимото знание се предавало по-сигурно и нямало риск нещо важно да бъде забравено.

А общественото тяло растяло и се развивало все повече. Родили се масмедиите и интернет и така всяка клетка имала връзка с всички други, което било много добре, защото всички клетки станали още по-съпричастни към общото благо и започнали още по-съвестно да изпълняват задълженията си.

Но тогава нещо се объркало, обществото уж пиело много витамини, а по кожата му се появили кървави язви, които ставали все повече и повече – децата и младите хора станали агресивни, все по-често се случвало някой да пострада, пребивали се до смърт или се мушкали с ножове...

И обществото се уплашило, започнало бързо да превързва раните – младите хора организирали шествия и протести, искали да свалят правителства, учените се чудели как да осигурят на децата достъп до повече психолози, организирали обществени кампании, но язвите не спирали да се появяват и никой не се сецал, че вместо да лекуват следствието, могат да отстранят причината...

Обществото не разбирало какво става с тялото му, не осъзнавало, че по пътищата, предназначени единствено за разпространение на знанието, е плъзнала отрова, която обърква клетките и те вършат не каквото трябва или просто стоят безучастни. По пътищата за разпространение на знанието бавно, но сигурно пълзяло безплодното забавление...

Възрастните хора по влакове и гари, пред училищата, докато чакали внучетата на спирките на градския транспорт повтаряли все едно: „Увълчиха се хората, децата започнаха да се убиват едни други, нищо поучително не виждат!“ Но техният глас оставал нечул. Има една стара приказка, в която царят заповядал да се убият всички стари хора, но един дядо оцелял и спасил царството; а приказките, за разлика от филмите, носят поука, стига да има кой да я запомни...

Глава трета

Елена доволно потрака с изкуствените си нокти по луксозното дамско бюро. Нямаше много нови имейли, а и младежът с китайския щеше да дойде всеки момент. Премести лаптопа встрани, за да не ѝ пречи, дръпна щорите, искаше да е по-светло, за да може да го разгледа добре. Колиците в едната лента препускаха както винаги, другата беше задръстена.

Новата секретарка позвъни, че е дошъл, и след няколко секунди, след почукване на вратата, Николай влезе и подаде ръка. Секретарката донесе кафе за нея и чай за него.

Беше висок, силен, но не напопан, с онези типични прави рамене, които създават приятно усещане за сигурност.

Не беше красив, но хубав. Нямаше гел, личеше, че косата му е просто сресана. По детски чистите шоколадови очи гледаха спокойно и уравновесено. Устните се движеха с особена мекота, разкривайки две редици прави бели зъби в слънчева усмивка.

В него имаше нещо много топло и предразполагащо, спокойно, дружеско. Беше облечен с дънки и пуловер, с палто, а не с яке, което ѝ направи много добро впечатление.

Изслушваше я и отговаряше на въпросите ѝ без да бърза, понякога дори се замисляше, но не създаваше впечатление за мудност – напротив, мозъкът му сякаш работеше много бързо. Не беше притеснен, което дори малко я учуди. Всички кандидати за работа са малко притеснени.

Допадна ѝ мисълта да има такъв мъж до себе си по време на пътуванията. Той я гледаше абсолютно безстрастно, тя го виждаше в погледа му – беше любезен, но не я желаше и не я събличаше с очи. Това я изненада. Веднага го назначи.

Проследи го с поглед през стъклото, докато се скри сред хората на спирката. Интересен младеж. Само времето щеше да покаже какво ще излезе от него.

Позвъни на секретарката си и поиска още кафе. Трябваше да го намали и го знаеше, но точно в момента не ѝ се щеше да се занимава с това.

Нямаше работа, прегледа отново имейлите, привика всички служители да ги попита дали имат нещо за нея и си тръгна от офиса.

Оранжевото Мазерати чакаше пред входа на кооперацията. Добре, че пътят ѝ не беше в задръстената посока.

Подкара колата и с удоволствие, наблюдавайки реакцията на всички, чийто поглед попадеше върху нея, се спусна към центъра.

Оправи си маникюра и педикюра, косата, поглези се с масаж и кола маска, въпреки че още нямаше нужда.

Със Стефан се видяха направо в ресторанта, където вечеряха. Беше изморен, работата му бе прекалено много и цял ден не беше мърдал от офиса.

Сервитьорката ѝ се видя мудна и тя ѝ вдигна скандал. Той само погледна извинително момичето и на излизане скришом от Елена му остави тлъст бакшиш.

Когато се прибраха, детето вече спеше и Стефан не можа да скрие, че това не му допада. Той все настояваше да вечерят вкъщи, но не успяваше да я убеди. Тя не се впечатли особено, побърза да се приготви за лягане и го посрещна сладно изтегната на леглото.

Елена беше особена жена. Някога тя наистина беше обичала Стефан. След това, използвайки непоколебимата власт, която имаше над него, най-тържествено го информира, че си има любовник и това е нормално, защото всичките ѝ приятели също имат.

Беше на 20, когато го срещна за пръв път. Той вече имаше свой бизнес и печелеше много добре, а тя нямаше как да не забележи божествено красивия младеж, който слезе от скъпата кола.

Беше толкова стеснителен и затворен, че свалката не стана така лесно, колкото тя се надяваше. Все пак настойчивостта и искреността ѝ, тогава тя наистина беше влюбена в него, надделяха, и той се влюби като глупак.

Тя стана негова жена, забременя и зачака с нетърпение бъдещият наследник да се появи на бял свят. Тогава неизвестно как се запозна с новите си приятелки, съпруги на други богати мъже, които с удоволствие се заеха да я въвеждат в своя свят. Някъде по пътя нататък Елена охладня и към съпруга, и към детето си.

Стефан беше свикнал да бъде сам. В малкия град, където се роди, отрасна и прекара немалко години, децата не обичаха богаташчетата. Отношението към него беше що-годе нормално, докато не започна Прехода и баща му за кратко време натрупа доста пари. Децата започнаха да му се подиграват, да го бият, никой не искаше да играе или говори с него и той винаги стоеше сам на последния чин в училище, а вкъщи четеше книги от старата библиотека на баба си или се занимаваше на компютъра, който баща му му купи.

Не обичаше да излиза и да среща хора. В началото му беше тежко, но постепенно свикна със самотата и я прие.

Майка му се беше вживяла в ролята на „съпруга на бизнесмен“ и считаше под достойнството си да се занимава с него и неговите проблеми. За нея беше от много по-голямо значение как ще нареди къщата и какво ще облече като излиза, как съседките и приятелките ѝ ще се отнесат към новите ѝ придобивки. Тя си беше такава и при социализма, сега просто имаше повече средства, за да задоволява прищевките си.

Баща му предпочиташе да спи при любовниците си и в рядкото време, което прекарваше със сина си, му разказваше за тях с подробности и се опитваше да го направи мъжкар.

Момчето обаче се червеше и сякаш напук на баща си, ставаше все по-свито.

Беше на шестнайсет години, когато бизнесът на баща му се разрасна толкова, че семейството се премести в София.

Стефан отново седна на последния чин сам, но децата вече не го отбягваха, никой не го познаваше и никой не обръщаше внимание на смотания, кльощав тийнейджър с дълги ръце и крака и тъжни сини очи.

Докато един ден Лора не забеляза с колко скъпа кола го докараха и в голямото междучасие, грациозно провирайки се между другите деца и чиновете, се добра до него, седна на чина отпред, стъпи с изваяните си крака на седалката и го заговори.

Той целият пламна, гледаше и не можеше да види това невероятно красиво момиче, което седеше пред него, усещаше и не можеше да почувства скъпия парфюм, който долиташе до него, слушаше и не можеше да чуе какво му говори. Не виждаше и не чуваше и нищо наоколо не съществуваше, вероятно сънуваше. Долната му устна се отпусна надолу и той стоеше и гледаше момичето, красиво като видение, неспособен нито да разбере какво му говорят, нито да реагира, гледаше я като идиот, като невменяем и се надяваше скоро да се събуди, ако сънува.

През часа го изпитаха и му писаха двойка, той продължаваше да е неспособен да се съсредоточи.

Момичето започна да идва при него по-често и по-често.

Усещането за съновидение постепенно изчезваше и той се влюбваше все по-дълбоко и по-дълбоко. Влюбваше се както може да се влюби само един младеж, който никога не е обичал и не е бил обичан, когато се окаже обект на вниманието на такова съвършенство в женски образ.

Тя му обръщаше толкова много внимание, тя го слушаше, разговаряше с него, понякога се надвесваше толкова близо до лицето му с голямото си деколте, че той почти виждаше гърдите ѝ и така се смущаваше, че погледът му бързаше да избяга нанякъде – където и да е, само да не е там.

Тя му идваше на гости, облечена, или по-скоро съблечена, водена от единствената цел да го съблазни, но той се смущаваше и не предприемаше нищо, а тя се ядосваше, че е толкова отчайващо неспособен и смотан.

На една екскурзия го напи и започна да го целува, а той не я отблъсна.

Събуди се до нея с невероятна тежест в главата и странно, необяснимо усещане за празнота, дупка в гърдите.

Беше станало нещо лошо. Отначало не разбра какво, но чувството беше натрапчиво, тежко, нещо недобро се бе случило. Той се огледа и разбра. Най-красивото момиче в училището лежеше до него безсрамно голо, а на него му беше толкова тъжно, че любовта е ето това, пиянска нощ и едно голо момиче до теб. Двата официално станаха гаджета. Любовта трябва да е прекрасна, длъжна е да бъде прекрасна, а той не можеше да се отърве от натрапчивото усещане, че е нещо долно, низко, неприлично.

Тя го въведе в компанията си, представи го. Ето че за пръв път от толкова време той имаше приятели и излизаше с тях и за да ги има беше готов да говори неща, които не мисли, да прави компромис след компромис, за да не бъде вече сам и да си има и приятелка и приятели.

След първоначалното съноподобно увлечение, в което живееше, осъзна, че разговорите с Лора са също толкова безсъдържателни, колкото и разговорите с майка му. Но не можеше да спре да я обича, все се надяваше, че като по-мъдър ще успее да я развие, да ѝ отвори очите, да я направи човек.

Избягваше да спи с нея, имаше странното усещане, че прави нещо нередно, дразнеше се сам на себе си и никога не би го признал, но му беше неприятно. Чувстваше се смазан и използван.

Завърши училище и му се искаше да учи, но родителите не позволиха, учението беше загуба на време, той трябваше да работи.

Баща му му даде пари, за да започне и на осемнайсет години той вече имаше собствен бизнес.

Пак татко му му подари и апартамент в центъра и той заживя с Лора, за което тя настояваше много. В началото изкарваше точно колкото да живеят в лукс и да задоволява капризите ѝ. Постепенно печалбата ставаше все по-голяма и

по-голяма. Беше на двайсет години, когато веднъж се прибра по-рано от работа и я завари да обяснява по телефона на приятелка, че не го понася, отвратителен ѝ е и го търпи само заради парите му. Изгони я и не пожела да я види повече. Общите им „приятели“ се застъпиха за нея и той отпрати и тях. Изведнъж се почувства съвсем, съвсем сам.

Известно време стоя затворен у дома, чете – особено му помогна „Жан Кристоф“, почувства я като психотерапия, като изповед пред добър приятел, какъвто никога не бе имал. Когато остави книгата, изведнъж му стана безкрайно самотно, сякаш някой много близък си е заминал и всичко наоколо е опустяло. Но беше и пречистен, прероден, сякаш дълго е плакал на нечие рамо и като е изплакал всичко, което му тежи, му е станало по-леко. Захвана се с работата и се занимаваше колкото се може повече, за да няма време да остава сам и да мисли. Купи гарсонiera точно до офиса си и често оставаше да ношува там. Скоро даде апартамента под наем и се премести изцяло.

Елена го върна окончателно към живота, накара го да се чувства обичан и необходим, а той така се нуждаеше да бъде нужен някому. До ужас се боеше, че тя ще го остави някой ден, знаеше, че любовта не е вечна.

Обожаваше сина си. Понякога бягаше от офиса и с часове се занимаваше с него. С удоволствие би зарязал всичко и би се посветил само на детето, но така не би могъл да купува Мазератита на Елена и тя щеше да се цупи, затова през повечето време работеше здраво.

Глава четвърта

Андрей живееше като че ли толкова отдавна с Ивелина, че не можеше да си представи как изобщо е живеел без нея.

Решението да се оженят също бе взето толкова отдавна, че той не си спомняше кога точно.

Бяха решили колко деца ще имат и как ще ги кръстят, къде ще живеят, какво ще работи всеки от тях.

Но никога не бяха говорили КОГА ще се оженят и докато се прибираще от работа, Андрей се чудеше дали е дошъл моментът. Трябваше да събере пари за пръстен. Самата сватба щяха да платят родителите им.

Той беше МЪЖЪТ и нему се падаше честта да предложи по правило, по традиция. Вярно, че има много изключения вече, но да попадне сред тях за него би означавало, че НЕ Е МЪЖ на място, нерешителен е и чака жена му да го подканя.

Двамата бяха завършили бакалавърската си степен по стопанско управление, учеха различни магистратури и работеха. Живееха в Студентски град, малко нелегално, защото Ивелина беше официално настанена с друго момиче, а той с друго момче, но другите двама също бяха двойка, така че от самото начало се размениха и си живееха „семеино“.

Беше успял да седне в 280, забил чело в стъклото и се чудеше как да намери отговор на въпроса, който го вълнуваше.

Първата им среща беше толкова отдавна, в края на първи курс. Той събира смелост с месеци да я покани и едва не припадна, когато тя прие.

Довлече се на срещата ни жив, ни умрял от вълнение, дланите му бяха изпотени, ръцете трепереха, стомахът му се свиваше, беше блед като платно и приличаше на идиот в от-

чаяния си стремеж да не му личи и да не се издава, че толкова се вълнува.

А се оказа, че и тя от първия учебен ден е тайно влюбена в него и колегите им се смееха, че на третата среща вече са изглеждали все едно са заедно от три години.

Стана му смешно, като се сети за вълнението си тогава. Помисли си, че някой ден днешните му терзания вероятно също страшно много ще го забавляват.

Автобусът спря на Зимния дворец и той, без да бърза, тръгна нагоре по улицата към блока.

Днес се прибираще първи и затова мина през супермаркета да напазарува. Времето, докато дойде асансьорът, му се стори цяла вечност, а самото пътуване в малката кабинка – странно хубаво.

Струпа покупки на масата, включи компютъра и телевизора да му правят компания и полегна на леглото да си почине.

Провери си пощата и докато бърбеше с колега по скайп, Ивелина си дойде.

Целува я по-дълго от обичайното за добре дошла, после като малко дете вървеше след нея, гледаше дистанцията помежду им да не става повече от метър.

– Андрей!

– Аз! Ммммм, то е по-силно от мен, бе мило, честно, не го правя нарочно, не искам да те дразня! – И пак дълго я целува.

Седнаха да хапнат. Андрей беше разсеян и почти не я слушаше, не можеше да пропъди въпросите, които така властно заемаха цялото му съзнание.

Ивелина се нацупи. Тя не умееше да му се цупи всъщност. Винаги когато го гледаше, очите ѝ светеха с топло, ласкаво сияние и дори когато беше много сърдита и изобщо не искаше да го гледа така, пак го правеше. Контрастът между топлия ѝ поглед и сърдитото ѝ изражение беше толкова комичен, че Андрей започна да се смее и тя още повече се ядоса.

Наблюдавайки отчайващо безнадеждния ѝ опит да не бъде добра, той осъзнаваше все по-ясно, че няма смисъл да чака, че тя час по-скоро трябва да стане негова жена.

Грабна парче тел, останало след последния ремонт в един стар кашон и се затвори в банята.

Тя не разбираше какво става и защо му е тел в банята. Викаше го, чукаше по вратата, опитваше се да разбере.

Той излезе, Ивелина сърдито се беше мушнала зад пердето и гледаше навън. Андрей я издърпа обратно в стаята, ръцете му трепереха.

Падна на колене, извини се, че това не е най-романтичното предложение на света, но все пак той държи да и предложи точно сега и я попита дали ще се омъжи за него.

Тя се разплака, каза „Да!“ и хлипайки още по-силно го прегърна и дълго не го пусна, когато той, обещавайки, че щом събере пари, веднага ще го замени с истински, сложи на пръста ѝ теления пръстен.

Решиха да се оженят веднага след дипломирането.

Глава пета

Николай постепенно започваше да свиква. Работата изискваше мозъкът му постоянно да работи и той се хващаше, че посоката на мислите му е все служебна дори когато си е вкъщи. В началото се учеше на всичко, постепенно новите неща ставаха все по-малко и по-малко.

Вечер му се искаше да прочете някоя книга, но изобщо не можеше да си фокусира вниманието.

Работата вървеше добре. Харесваше си колегите и бързо се сработваше с тях. На десктопа му стоеше обща снимка на целия курс от Китай. Беше правена пред един от храмовете, които посетиха в Чъндъ. Въпреки че му беше странно да си го признае, снимката му отпускате нервите и го караше да се чувства добре.

Изпитваше невероятно удоволствие от малките, съвсем дребни битови удоволствия.

В работата си поръча моливник, кубче листчета с пластмасова поставка в същия цвят и коркова дъска.

От много време му се искаше да си вземе такъв моливник, дори не знаеше защо, но го искаше. Парите все не стигаха за такива глезотии. И сега му се радваше и го подреждаше като малко дете, с щастлива усмивка и искрено старание.

Поставката на кубчето с листчета изглеждаше съвсем като комплект с моливника и това го докара до едва прикрит възторг и задоволство.

Дъската с гордост подреди до себе си и съвсем скоро я изпълни с малки бележчици „Да не забравя“, които до този момент подпираше на монитора и пръскаше навсякъде из бюрото, когато трябваше да намери нещо. Изведнъж всичко стана спретнато и подредено.